

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: J. B., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Pavlem Cinkem,
se sídlem Veleslavínova 33, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2017, č. j. 4881/17/5200-10424-711507,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se včasné podanou žalobou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 2. 2017, č. j. 4881/17/5200-10424-711507, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání vůči platebním výměrům Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 5. 2016, a to jednak č. j. 1470588/16/2509-50521-505464, na daňové penále za prodlení úhrady daňových povinností na dani silniční za zdaňovací období roku 2003 v celkové výši 28 110 Kč; jednak č. j. 1470620/16/2509-50521-505464, na daňové penále za prodlení úhrady daňových povinností na dani silniční za zdaňovací období roku 2004 v celkové výši 48 157 Kč a jednak č. j. 1471078/16/2509-50521-505464, na daňové penále za prodlení úhrady daňových povinností na dani silniční za zdaňovací období roku 2005 v celkové výši 7 069 Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalovanému povinnost uhradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že daná pohledávka, kterou správce daně požaduje po žalobci uhradit předmětným platebním výměrem, je promlčená, neboť dle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý daňový řád“), který byl platný do 31. 12. 2010, a zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový daňový řád“), se právo na úhradu penále promlčuje nejpozději ve lhůtě, ve které se promlčuje vybírání samotné daně. Právo vybrat a vymáhat daňové penále se tak promlčuje po 6 letech po roce, ve kterém se stalo toto penále splatným. Nárok na úhradu samotné daně stejně jako nárok na úhradu předmětného daňového penále je již promlčen a správce daně není oprávněn předepisovat daňové penále.
3. V žalobou napadeném rozhodnutí sice žalovaný argumentoval tím, že promlčecí lhůta k vybrání předmětné daně splatné v roce 2003 měla uplynout dne 31. 12. 2010, u daně splatné v roce 2004 měla uplynout dne 31. 12. 2011 a u daně splatné v roce 2005 měla uplynout dne 31. 12. 2012, nicméně tyto lhůty začaly běžet znovu dnem 1. 1. 2011, jelikož správce daně provedl úkony k zajištění nedoplatků. Žalobce však s touto argumentací nesouhlasí s ohledem na ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu, neboť ve smyslu tohoto ustanovení nebyl o provedených úkonech k vybrání, zajištění či vymožení nedoplatku správcem daně náležitě a řádně zpraven, kdy toto „zpravení“ je nutno dle žalobce vykládat širěji než doručení. Vedle toho si žalobce není ani vědom toho, že by mu byly řádně doručeny písemnosti, které žalovaný zmiňuje ve svém rozhodnutí a které by byly způsobilé přerušit promlčecí lhůty k vybrání daňových nedoplatků, a tedy i vyměřeného penále. Tuto skutečnost dle žalobce přitom žalovaný ani nikterak nedoložil. S ohledem na závažnost úkonu, který směřuje k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, nelze připustit, aby se o něm daňový subjekt vůbec nedozvěděl, popř. aby se o něm dozvěděl až po uplynutí jednotlivých lhůt. Navíc nemůže být dostačující ani to, že je daňovému subjektu pouze doručeno vyrozumění o provedení takového úkonu, aniž by byl jakkoli srozuměn o jeho následcích, když daňový subjekt je oproti správci daně v pozici laika, tedy celkově ve slabším postavení než správce daně, a měl by požívat silnější právní ochranu než správce daně, a správce daně by tak měl v tomto smyslu daňového dlužníka náležitě poučit.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu poskytl správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. K věci uvedl, že promlčecí lhůta k vybrání a vymáhání daňového nedoplatku u daňových nedoplatků splatných v roce 2003 měla skončit dne 31. 12. 2009, u daňových nedoplatků splatných v roce 2004 měla skončit dne 31. 12. 2010 a u daňových nedoplatků splatných v roce 2005 měla skončit dne 31. 12. 2011, ovšem v důsledku provedení úkonů, které měly vliv na běh dané lhůty, došlo k tomu, že promlčecí lhůta k vybrání a vymáhání daňového nedoplatku uplyne až dne 9. 4. 2040. K tomu doplnil, že samotná lhůta pro vystavení platebních výměrů na penále uplyne dnem 8. 10. 2021. Dále žalovaný uvedl, že pokud neuplynula promlčení lhůta pro vybrání samotného daňového nedoplatku, nemohlo dojít ani k promlčení předmětného daňového penále. Žalovaný v této souvislosti odkázal na ust. § 63 odst. 4 starého daňového řádu a závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 142/2005-35, a to v tom smyslu, že sdělení předpisu penále není omezeno samostatnou lhůtou, nýbrž je vázáno na běh promlčecí lhůty pro vybrání daně. Vedle toho žalovaný odkázal i na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho usnesení ze dne 27. 10. 2015, č. j. 1 Afs 215/2014-56, ohledně toho, že úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, který přerušuje lhůtu pro vybrání a vymáhání daně podle ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu, přerušuje i lhůtu pro sdělení předpisu penále dle ust. § 63 odst. 4 věty čtvrté části za středníkem daného zákona a tato lhůta začne běžet znovu způsobem uvedeným v ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu.
6. Dále žalovaný vyjádřil nesouhlas s námitkami žalobce o tom, že údajně nebyl řádně zpraven či jakkoliv srozuměn o následcích, které nastanou, pokud učiní správce daně úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení daňového nedoplatku. Dle žalovaného si žalobce pojem „zpravení“ vykládá příliš extenzivně. Rozhodnutí, která správce vydal za účinnosti starého daňového řádu a která měla vliv na běh lhůty k vybrání daňových nedoplatků, obsahovala řádná poučení ve smyslu ust. § 32 odst. 2 písm. f) starého daňového řádu, jež pojednává o zákonném rozsahu poučení, přičemž požadavky žalobce jdou v tomto ohledu zcela nad rámec zákona. V dané věci žalovaná strana vyvinula maximální úsilí k tomu, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, bylo přihlédnuto ke všem okolnostem, které nalézají oporu ve spisovém materiálu, a bylo k nim zaujato jasné, srozumitelné a plně přezkoumatelné stanovisko konvenující relevantní právní úpravě.
7. Závěrem žalovaný podotkl, že žalobce napadá pouze uplynutí promlčecí lhůty vztahující se k penále sdělenému v žalobou napadeném rozhodnutí. Napadené platební výměry, a to tzv. rozdílové platební výměry přitom reagují na skutečnost, že v důsledku trvajících prodloužení žalobce s úhradou daňových povinností došlo i k navýšení daňového penále, které bylo žalobci předepsáno ke dni 11. 11. 2009.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

8. V následně učiněné replice ze dne 2. 5. 2017 k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce setrval na přesvědčení, že žaloba byla podána důvodně a ve stručnosti zopakoval žalobní argumentaci. Nově žalobce namítl, že celkový proces vybírání a vymáhání daňových nedoplatků je v současné době v rozporu s dobrými mravy, když z předmětného řízení je zřejmé, že s ohledem na právní úpravu žalovaná strana činí úkony přerušující běh promlčecích lhůt až na samém konci šestileté lhůty a v mezidobí žalobce není nikterak zpravován o existenci nějakého nedoplatku či vyzýván k jeho úhradě. Příčinou takového procesu jsou pak penále, která několikanásobně převyšují samotné daňové nedoplatky, přičemž takovýto postup je pro daňové subjekty zcela likvidační.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústní jednání soudu

9. Při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 1. 2020 právní zástupkyně žalobce setrvala na názoru, že žaloba byla podána důvodně, když žalovaná strana nemohla vydávat platební výměr s ohledem na promlčení. Dále uvedla, že o jednotlivých úkonech správce daně nebyl žalobce náležitě zpraven, když mu jednotlivé písemnosti nebyly řádně doručovány. V reakci na poskytnutý referát ze správního spisu právní zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce právnímu zástupci nesděloval skutečnost, že by mu jednotlivé písemnosti obsažené ve správním spise, o které opírá své rozhodnutí žalovaná strana, byly doručovány, a to prostřednictvím pošty. Z procesní opatrnosti navrhla, aby soud provedl dokazování, a to účastnickým výslechem žalobce za účelem ozřejmění doručování jednotlivých písemností v daňovém řízení. V návaznosti na to pak navrhla, aby soud případně ve věci nechal vypracovat i znalecký posudek za účelem zjištění, zda podpisy obsažené na jednotlivých poštovních doručenkách jsou skutečně podpisem žalobce.
10. Při téže ústním jednání před soudem pověřená pracovnice žalovaného navrhovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. S navrženým dokazováním nesouhlasila, když žalovaný se vyjádřil k námitkám žalobce ohledně toho, že nebyl správcem daně o jednotlivých úkonech náležitě zpraven, a to v písemném vyjádření žalovaného k žalobě.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu včasné uplatněných žalobních námitek důvodná.
13. Za opožděně uplatněnou žalobní námitku ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. soud vyhodnotil výhrady žalobce uplatněné v jeho replice ze dne 2. 5. 2017 o tom, že celkový proces vybírání a vymáhání daňových nedoplatků je v současné době v rozporu s dobrými mravy, když z předmětného řízení je zřejmé, že s ohledem na právní úpravu žalovaná strana činí úkony přerušující běh promlčecích lhůt až na samém konci šestileté lhůty a v mezidobí žalobce není nikterak zpravován o existenci nějakého nedoplatku či vyzván k jeho úhradě. Touto námitkou se soud pro její opožděnost nezabýval.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že na základě údajů obsažených v řádném daňovém přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2003 vyměřil správce daně žalobci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k 2. 2. 2004 daň ve výši 240 505; na základě údajů obsažených v řádném daňovém přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2004 vyměřil správce daně žalobci k 31. 1. 2005 daň ve výši 64 182 Kč a na základě údajů obsažených v řádném daňovém přiznání k dani silniční za zdaňovací období roku 2005 vyměřil správce daně žalobci k 31. 1. 2006 daň ve výši 9 672 Kč.

15. Žalobce neuhradil předmětné daňové povinnosti řádně a včas, v důsledku čehož se dostal do prodlení s úhradou daně. V reakci na to pak správce daně k vymožení nedoplatku na dani silniční za zdaňovací období roku 2003 a 2004 K vyzval žalobce výzvou ze dne 24. 10. 2005, č. j. 64418/05/201920/5402, k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, přičemž tuto výzvu žalobce osobně převzal od správce daně oproti vlastnoručnímu podpisu dne 13. 1. 2006. Jelikož žalobce se ocitl v prodlení s úhradou daňových povinností na dani silniční za zdaňovací období 2003 až 2005, vystavil správce daně dne 11. 11. 2009 tři platební výměry na daňové penále, které byly žalobci doručeny do vlastních rukou oproti vlastnoručnímu podpisu dne 7. 12. 2009, a to jednak č. j. 66274/09/201922501029, kterým byl žalobci sdělen předpis penále za prodlení úhrady daně silniční za zdaňovací období roku 2003 v celkové výši 27 650 Kč; jednak č. j. 66275/09/201922501029, kterým byl žalobci sdělen předpis penále za prodlení úhrady daně silniční za zdaňovací období roku 2004 v celkové výši 47 333 Kč a jednak č. j. 66276/09/201922501029, kterým byl žalobci sdělen předpis penále za prodlení úhrady daně silniční za zdaňovací období roku 2005 v celkové výši 6 945 Kč. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že k zajištění předmětných nedoplateků na dani silniční za zdaňovací období 2003 až 2005 zřídil správce daně zástavní právo k nemovitostem zapsaným na LV č. „X“ a č. „X“ pro k. ú. „X“, obec „X“ a k nemovitostem zapsaným na LV č. „X“ pro k. ú. „X“, obec „X“, kdy rozhodnutí o zřízení dotyčného zástavního práva ze dne 7. 4. 2010, č. j. 30783/10/201921505544, bylo žalobci doručeno oproti vlastnoručnímu podpisu dne 23. 4. 2010. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že exekucním příkazem ze dne 8. 10. 2015, č. j. 2051233/15/2509-00540-501725, byla nařízena vůči žalobci daňová exekuce srážkami ze mzdy, kdy tento exekucní příkaz byl doručen plátcí mzdy společnosti A.B.FIRE consulting, s. r. o., IČO: 241 69 650, prostřednictvím datové schránky dne 8. 10. 2015 a nabyl právní moci dne 26. 10. 2015. Vedle toho správce daně nařídil daňovou exekuci prodejem nemovitých věcí, a to exekucními příkazy ze dne 14. 4. 2016, č. j. 1017931/16/2509-00540-506693 a č. j. 1017567/16/2509-00540-506693, kdy tyto příkazy byly doručeny na příslušný katastrální úřad téhož dne, žalobci byly doručeny oproti vlastnoručnímu podpisu dne 29. 4. 2016 a nabyly právní moci rovněž 29. 4. 2016. Za tohoto skutkového stavu pak byly vydány výše citované platební výměry na daňové penále ze dne 25. 5. 2016, o nichž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
16. Z práve uvedeného plyne, že běh lhůt pro vybrání a vymáhání daně ve smyslu ust. § 70 odst. 1 starého daňového řádu byl opakovaně přerušen úkony správce daně ve smyslu ust. § 70 odst. 2, popř. odst. 5 starého daňového řádu, jak soud rozvede níže.
17. Podle ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu totiž platí, že pokud je proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplateků zajištěných podle odst. 4 a odst. 5.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. V ust. § 70 odst. 5 starého daňového řádu je pak zakotveno, že pokud je daňový nedoplatek zajištěn zástavním právem na nemovitostech zápisem v příslušné evidenci, nelze do třiceti let po tomto zápisu proti uplatnění zajištěného práva namítat promlčení nedoplatku.
19. Výše zmíněné ust. § 70 starého daňového řádu na daný případ dopadalo, třebaže v mezidobí došlo ke změně právní úpravy, když ke dni 1. 1. 2011 byl starý daňový řád nahrazen novým daňovým řádem, a to s ohledem na jednoznačnou dikci přechodného ust. § 264 odst. 5 nového daňového řádu, v němž se uvádí, že *„[b]ěh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro placení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro placení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
20. Pro předmětný případ má význam i další přechodné ustanovení nového daňového řádu, a to ust. § 264 odst. 14, v němž je stanoveno, že *“[p]ro daně, jejichž původní den splatnosti nastal do dne nabytí účinnosti daňového řádu, se uplatní úrok z prodlení podle dosavadních právních předpisů.“*
21. Vedle toho předmětný případ mají význam i závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 1 Afs 142/2005-35, který je dostupný na www.nssoud.cz, o tom, že sdělení předpisu penále daňovému subjektu není omezeno samostatnou lhůtou, nýbrž je vázáno na běh promlčecí lhůty pro vybrání daně. Na projednávanou věc pak lze vztáhnout i závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 1 Afs 215/2014-56, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo judikováno, že úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, který přerušuje lhůtu pro vybrání a vymáhání daně podle ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu ve znění do 31. 12. 2006 přerušuje i lhůtu pro sdělení předpisu penále dle ust. § 63 odst. 4 věty čtvrté části za středníkem tohoto zákona a tato lhůta začne běžet znovu způsobem uvedeným v ust. § 70 odst. 2 starého daňového řádu.
22. Z výše predestřených úkonů správce daně činěných ve vztahu k žalobci prokazatelně vyplývá, že běh prekluzivních lhůt, kdy promlčecí lhůta k vybrání a vymáhání daňového nedoplatku u daňových nedoplatků splatných v roce 2003 měla skončit dne 31. 12. 2010, u daňových nedoplatků splatných v roce 2004 měla skončit dne 31. 12. 2011 a u daňových nedoplatků splatných v roce 2005 měla skončit dne 31. 12. 2012, byl přerušen ve smyslu ust. § 70 odst. 2, popř. odst. 5 starého daňového řádu. Ve vztahu ke všem třem zdaňovacím obdobím prolougujícím prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 70 odst. 2, odst. 5 starého daňového řádu k zajištění evidovaných nedoplatků bylo vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 7. 4. 2010, v důsledku počala běžet dnem 1. 1. 2011 nová prekluzivní lhůta.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Jelikož lhůta pro vybrání a vymáhání předmětných nedoplatků počala běžet za účinnosti starého daňového řádu a neskončila do účinnosti nového daňového řádu, tj. do 31. 12. 2010, tak na tuto lhůtu je třeba pohlížet od 1. 1. 2011 jako na lhůtu pro placení daně upravenou v ust. § 160 nového daňového řádu. Dalším úkonem správce daně prolongující lhůtu ve smyslu kogentní dikce ust. § 160 odst. 3 nového daňového řádu o šest let proto pak nepochybně bylo i vydání exekučního příkazu ze dne 8. 10. 2015 na srážky ze mzdy, kdy nově konec lhůty připadá bez dalšího minimálně až na den 8. 10. 2021 (nutno brát v potaz, že probíhající exekuce nepřetržitě staví tuto lhůtu). Dalším úkonem správce daně prolongující lhůtu ve smyslu kogentní dikce ust. § 160 odst. 3 nového daňového řádu o šest let proto pak nepochybně bylo i vydání exekučních příkazů ze dne 14. 4. 2016 na prodej nemovitých věcí, kdy nově konec lhůty připadá bez dalšího minimálně až na den 14. 4. 2022. A v neposlední řadě další úkon správce daně významně prolongující lhůtu představuje již výše zmíněné rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 7. 4. 2010, kdy toto zřízení zástavního práva s ohledem na kogentní dikci ust. § 160 odst. 6 nového daňového řádu brání nástupu účinku prekluze vůči zajištěnému nedoplatku po dobu 30 let od zápisu zástavního práva, k čemuž došlo dne 9. 4. 2010, a proto konec lhůty připadá až na 9. 4. 2040.
24. V předmětné věci nedošlo k promlčení lhůty pro vybrání samotných daňových nedoplatků, a proto nemohlo ani dojít k promlčení lhůty související s předmětnými pohledávkami, tj. daňovým penále za prodlení úhrady daňových povinností na dani silniční za zdaňovací období roku 2003 v celkové výši 28 110 Kč, kdy toto penále bylo navýšeno o 460 Kč v důsledku trvajících prodlení žalobce s úhradou daňové povinnosti; dále za prodlení úhrady daňových povinností na dani silniční za zdaňovací období roku 2004 v celkové výši 48 157 Kč, kdy toto penále bylo navýšeno o 824 Kč v důsledku trvajících prodlení žalobce s úhradou daňové povinnosti a za prodlení úhrady daňových povinností na dani silniční za zdaňovací období roku 2005 v celkové výši 7 069 Kč, kdy toto penále bylo navýšeno o 124 Kč v důsledku trvajících prodlení žalobce s úhradou daňové povinnosti.
25. V daném případě žalobce neopodstatněně namítal, že nebyl o správcem daně provedených úkonech k vybrání, zajištění či vymožení nedoplatku včetně jejich následků ze strany správce daně náležitě a řádně zpraven, když toto „zpravení“ je dle žalobce nutno vykládat širěji než doručení a navíc žalobce byl v pozici laika. Vedle toho žalobce neopodstatněně uváděl, že si není ani vědom toho, že by mu byly řádně doručeny písemnosti, které žalovaný zmiňuje ve svém rozhodnutí a které by byly způsobilé přerušit promlčecí lhůty k vybrání daňových nedoplatků, a tedy i vyměřeného penále, přičemž žalovaný řádně doručení těchto písemností ani nikterak nedoložil. Při vyhodnocení námitek v tomto směru jako neopodstatněných soud vycházel ze skutečností obsažených ve správním spise, který soudu k jeho výzvě předložil žalovaný. Z obsahu správního spisu totiž jednoznačně vyplývá, že veškerá rozhodnutí, která byla vydána ještě za účinnosti starého daňového řádu, obsahovala řádná poučení tak, aby odpovídala zákonnému rozsahu poučení rozhodnutí, které bylo zakotveno v ust. § 32 odst. 2 písm. f) starého daňového řádu. Rovněž z obsahu správního spisu vyplývá, že i rozhodnutí, která byla vydána již za účinnosti nového daňového řádu, obsahovala řádná poučení tak, aby odpovídala zákonnému rozsahu poučení rozhodnutí, které je zakotveno v ust. § 102 odst. 1 písm. f) nového daňového řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Žalobce v termínu „zpravení ze strany správce daně“ jde zřetelně nad rámec zákonné úpravy ohledně poučovací povinnosti, které má žalovaná strana vůči daňovým subjektům v jednotlivých stádiích daňového řízení. Skutečnost, že žalobce je právním laikem nezakládala povinnost žalované straně poskytovat žalobci poučení zjevně jdoucí nad rámec zákona o důsledcích rozhodovací činnosti žalované strany pro žalobce v hmotněprávní rovině, neboť i v daňovém právu se uplatňuje prastará římská *ignorantia juris non excusat* (čili neznalost zákona neomlouvá). Pokud si žalobce nebyl jistý ve své daňověprávní záležitosti, nic mu nebránilo v tom, aby si zajistil náležité daňověprávní poradenství či zastoupení, jak ostatně posléze učinil v tomto soudním řízení. Veškeré písemnosti, které soud přdestřel výše v souvislosti s postupnou prolongací běhu prekluzivních lhůt k vybrání a vymáhání předmětných daňových nedoplatků, byly dle obsahu správního spisu žalobci řádně doručeny, a to vždy oproti jeho vlastnoručnímu podpisu, jak soud zevrubně uvedl již shora.
27. Z tohoto důvodu soudu ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování účastnickým výsledkem žalobce a znaleckým posudkem, jak bylo navrhováno právní zástupkyní žalobce při ústním jednání před soudem za účelem údajného ozřejmění doručování jednotlivých písemností v daňovém řízení žalobci, a to pro nadbytečnost, neboť skutkový stav v tomto směru je náležitě podchycen ve správním spise. Navíc soud nepřehlédl, že požadavek na provedení jakéhokoliv dokazování, natož tohoto, žalobce v daňovém řízení vůbec nevznosl, což odpovídá skutečnosti, že žalobce v daňovém řízení nikterak nerozporoval, že by mu jednotlivé písemnosti nebyly žalovanou stranou řádně doručovány, popř. že by jejich doručení nestvrdil svými vlastnoručními podpisy.
28. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu v mezích včasně uplatněných žalobních námitek za důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
29. V souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. ledna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.